

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. Ch.**, bytem B. 740, Ž., zast. obecným zmocněncem P. K., bytem Č. a. 601/25, P. 6, B., proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2014, č.j. JMK 57721/2014, sp. zn. S-JMK 57721/2014/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalobce **m á p o v i n n o s t** zaplatit Krajskému soudu v Brně za vypracované odborné posouzení a vyplacené svědecké částku 4837 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí žalovaného vydané dne 2.6.2014, kdy žalovaný rozhodl tak, že se odvolání obviněného proti rozhodnutí Městského úřadu Vyškov, odboru dopravy ze dne 18.3.2014, č.j.: MV4518 OD/19 Ja zamítá a uvedené rozhodnutí se potvrzuje.

Žalobce měl napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť údajné nedovolené překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobcem bylo vadně změřeno. Správní orgány tedy chybně

posoudily provedené důkazy, zejména listinný důkaz – výstup z měřicího zařízení, který nijak neproказuje, že by žalobce skutečně jel rychlostí minimálně 165 km/h. Radarový rychloměr lze totiž používat k měření rychlosti pouze za dodržování Návodu k obsluze. Žalobce si nechal ve věci vypracovat odborný posudek, ve kterém odborný posuzovatel dospěl k závěrům, že sice lze s jistotou konstatovat, že bylo měřeno vozidlo obviněného, ale měřicí zařízení nepracovalo v době měření správně a nelze jednoznačně potvrdit, že obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s Návodem k obsluze. Pro podrobné vysvětlení, jak odborný posuzovatel dospěl k těmto závěrům, se žalobce plně odkázal na odborný posudek, který k žalobě přiložil.

Žalobce namítá, že dle odborného posudku byl úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla (dále jen „úhel měření“) 18,03 stupňů, avšak Návod k obsluze předepisuje úhel měření 22 stupňů, ± 1 stupeň. Úhel měření je přitom pro výslednou naměřenou rychlost zcela klíčový. Měřicí zařízení Ramer, fungující na principu Dopplerova efektu, rychlost nikoli přímo měří, ale vypočítává dle rozdílu frekvence paprsku, který měřicí zařízení vyšle a frekvence paprsku, který zařízení přijme, a tento rozdíl nadále dle vzorce, jehož jednou z veličin je též hodnota odklonu úhlu radarového svazku od osy měřeného vozidla, přepočítá na rychlost měřeného vozidla.

K nutnosti měřit v souladu s Návodem k obsluze se žalobce odkázal též na rozsudek NSS č.j. 3 As 29/2011-56.

Z uvedených skutečností vyplývá, že jednak výstup z měřicího zařízení (je součástí oznámení o přestupku) neproказuje, že by se vozidlo žalobce pohybovalo takovou rychlostí, jaká mu byla naměřena a dále z uvedených skutečností vyplývá, že výstup z měřicího zařízení v žádném případě nesplňuje definici tzv. „privilegovaného důkazu“, za který je výstup z měřicího zařízení zpravidla pokládán.

Žalovaný k odbornému posudku nepřihlédl, což odůvodnil tak, že *není zřejmá odbornost zpracovatele posudku*. Takové posouzení však není relevantní, neboť též závěry odborného posudku jsou přezkoumatelné a posudek má takovou váhu, jaká je síla argumentů v něm obsažených. Měl-li žalovaný pochybnosti, měl si sám nechat zpracovat posudek jiným zpracovatelem.

K předloženému odbornému posudku žalovaný dále uvedl, že tento považuje za *ryze účelový*. To žalovaný odůvodnil tím, že při jeho vypracování vycházel posuzovatel ze závěru, že se vozidlo s radarem nacházelo mimo vozovku. K tomu je však nutno říci, že posuzovatel nemohl vycházet z jiného určení polohy než takového, jak zobrazila GPS měřicího zařízení, kdy tato ukazuje na polohu mimo polohu komunikace; ostatně na takové určení polohy GPS modulem se odkázali ve svědeckých výpovědích oba svědci (cit: „*přesně je to dáno souřadnicemi GPS, které jsou uvedeny v záznamu přestupku*“), kdy jejich výpověď správní orgán považoval za bezchybnou. Odborný posuzovatel stěží mohl vycházet z jiného údaje než z GPS záznamu měřicího zařízení a svědeckých výpovědí. Odbornému posuzovateli v žádném případě nepřislušelo, aby sám dedukoval, nebo domýšlel polohu měřicího vozidla, aniž by takové určení mělo oporu ve spise.

Žalobce vyjadřuje názor, že nelze na jakýkoli důkaz (zejména obsahující konkrétní a revidovatelné skutečnosti) podaný žalobcem hledět jako na důkaz účelový a oproti tomu se spokojit s prostým konstatováním policisty, že *měřil v souladu s Návodem k obsluze*.

Dále žalovaný správnost měření odůvodnil tím, že policisté při svědecké výpovědi uvedli, že postupovali v souladu s Návodem k obsluze. Dále se žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 3 As 82/2012 ze dne 16.1.2013, kdy NSS konstatoval, že nemá důvod nevěřit svědkovi, který uvede, že v případě nesprávného měření či chyby nedojde vůbec ke změření rychlosti a na displeji se objeví chybná hláška.

K tomu žalobce konstatuje, že takové tvrzení může být pravdivé při měření laserovým rychloměrem (lidarem), při měření rychloměrem Ramer toto tvrzení neplatí. Rychloměr Ramer fungující na bázi Dopplerova efektu, vyhodnotí měření jako chybné tehdy, nedostane-li zpět odražený signál (např. v důsledku vlivu použití aktivní rušičky nebo poruchy měřícího zařízení), avšak v případě např. reflexe nesprávného nastavení úhlu měření, neumístění zařízení v rovině vozovky, (resp. měřeným vozidlem měření v úseku, který není přímý) zařízení pouze zobrazí rychlost, která neodpovídá skutečné rychlosti měřeného vozidla.

Ze svědeckých výpovědí dle názoru žalobce v žádném případě nevyplývá, že by policisté nastavili měřící zařízení v souladu s Návodem k obsluze. Přitom je zcela zřejmé, že obsluha měřícího zařízení mohla jen stěží předejít veškerým situacím, které by způsobily zkreslení naměřené rychlosti. To lze seznat např. z tvrzení svědkyně Z. S. (policistka), která uvedla „*pokud by k reflexi došlo, nebyla by rychlost měřena, jelikož by radar hlásil chybu*“. Takové tvrzení však není pravdivé, v případě reflexe totiž dojde k zobrazení hodnoty rychlosti, jakož i pořízení bezchybně se tvářící fotografie, avšak zobrazená hodnota rychlosti neodpovídá rychlosti vyobrazeného vozidla (str. 13-16 Návodu k použití). Není pravda, že by radar hlásil v případě reflexe chybu. Je tedy zjevné, že obsluha měřícího zařízení neví, jak vybrat vhodné místo k měření a neví, jak eliminovat chyby při měření; správní orgány pak pochybily, když toto vyjádření svědkyně S. vzaly za zcela zásadní při posouzení správnosti měření.

Ostatně i svědek J. B. prokazatelně neumí ovládat měřící zařízení a vybrat vhodné místo k měření tak, aby zaručil bezchybnost měření; ve své výpovědi také uvedl, že *jelikož byl kolegyní dodržen Návod k obsluze měřícího zařízení a došlo k pořízení záznamu o přestupku s vyobrazením měřeného vozidla, přístroj vyhodnotil toto měření jako platné, v opačném případě by záznam o přestupku ani nevznikl*. Takové tvrzení není pravdivé – důkaz: Návod k obsluze měřícího zařízení Ramer 10C, kde je popsána řada reálných variant, při kterých, i v případě chyby v měření dojde k zobrazení hodnoty rychlosti a pořízení kvalitní fotografie.

Správní orgány přitom při svém posuzování v souladu měření s Návodem k obsluze vycházely z těchto tvrzení policistů, která však nejsou pravdivá, a ze skutečnosti, že tito byli k obsluze měřícího zařízení proškoleni, což však není v posouzení správnosti měření relevantní.

Správnost postupu obsluhy měřícího zařízení při nastavení měřícího zařízení je v napadené věci o to důležitější, že jen nepatrný rozdíl v odklonu radarového svazku má na žalobce dopad v podobě sankce. Pokud by žalobce řídil vozidlo byt' o 5 km za hodinu nižší rychlostí než zobrazilo (vypočítalo) měřící zařízení, na jeho jednání by se aplikovala odlišná právní kvalifikace.

Správní orgány založily své rozhodnutí na klíčovém tzv. privilegovaném důkazu, tj. na záznamu o měření rychlosti vozidla Policií ČR, jehož důkazní hodnota byla nezávislým odborným posudkem vyvrácena. Žalovaný měl rozhodnutí zrušit a řízení zastavit pro nicotnou vypovídací hodnotu důkazu výstupem z měřícího zařízení jako fakticky jediného

důkazu o naměřené rychlosti. Žalobce je názoru, že rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve spise, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí.

Domáhal se tedy vydání rozsudku, kterým soud rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2014 v celém výroku, včetně souvisejícího rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 18.3.2014 zruší pro vady řízení a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Požadoval také, aby soud zavázal žalovaného žalobci zaplatit vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se k „odbornému“ posudku vyjádřil již v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že *„tento posudek považuj za ryze účelový, když podstatou tohoto posudku je tvrzení ohledně nesprávnosti měření. K tomuto závěru dospěl zpracovatel na základě dovození, že vozidlo se v době měření nacházelo mimo vozovku dálnice D1. Na základě tohoto zcestného závěru poté zpracovatel vystavěl výsledek posudku, že nebylo měřeno správně. Odvolací orgán uvádí, že mu není zřejmé, proč by měly být zpracovatelem zjištěné údaje o poloze relevantním údajem o poloze, a hodnoty GPS uvedené v záznamu o přestupku považuje pouze za orientační, když zpracovatel následně v posudku připustil, že přesnost měření GPS je od jednotek metrů. Jako zcela nadbytečná se tedy jeví i část posudku věnující se správnému výběru stanoviště k umístění měřícího zařízení, když ze spisového materiálu je naprosto zřejmé, že rychlost jízdy obviněného byla naměřena ze služebního vozidla při rychlosti jízdy 96 km/h, nikoliv z místa ležícího mimo dálniční těleso“*. Jako absolutně nesmyslné se poté jeví stanovování hodnoty úhlů za pomoci goniometrických vztahů vyplývajících z polohy vozidla stanovené pomocí souřadnic „nepřesného“ systému GPS. Vozidlo PČR by tedy muselo jet rychlostí 96 km/h po poli vedle tělesa dálnice, což lze označit za úsměvné. Zkráceně řečeno GPS ve vozidle PČR není stanovené měřidlo (dle zákona č. 505/1990 Sb.) a nelze ho použít pro kontrolu správnosti měření stanoveným měřidlem, radarovým rychloměrem.

V rámci ústního projednání přestupku byly provedeny výslechy svědků — zasahujících policistů, kteří vypověděli, že měření bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze. Žalovaný přisuzuje vyjádření policistů maximální míru věrohodnosti a opětovně odkazuje na rozsudek NSS 1 As 64/2008-42. Z výše uvedeného rozsudku: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi NSS dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*

Ohledně možnosti dovození závěru o dostatečně zjištěném skutkovém stavu na základě provedených důkazů (materiály poskytnuté PČR, především záznam o přestupku) v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti se šíří rozsudek NSS ze dne 02.05.2013 čj. 3 As 9/2013.

Žalovaný se musí ohradit, jelikož i vzhledem k zjevné účelovosti „odborného“ posudku se žalovaný přesto vyjádřil k tomuto posudku a názory v tomto posudku uvedené vypořádal, když především uvedl, že nelze stavět názory zpracovatele posudku na nepřesné poloze stanovené systémem GPS ve vozidle PČR. Je nemožné jen ze snímku jednoznačně spočítat úhel nastavení radarové hlavy.

Absolutně logice odporující tvrzení žalobce, kdy tento přeformuloval výpověď svědků, kdy tito se nikdy neodkazovali na určení polohy na poli, ale pouze na přesnost určení polohy pomocí GPS v rámci úseku dálnice D1 (kdy sami uvedli, že se jedná o prostor kilometru 222 dálnice, tedy snažili se určit místo prestupku nikoliv v řádech kilometrů, ale metrů = pomocí GPS). U radarů vybavených GPS je informace, i když zatížená chybou, dostatečná pro určení místa měření. Tato informace slouží jen pro kontrolu nastavení limitů rychlosti v souladu s hodnotou stanovenou pro tento úsek vozovky. Jinak řečeno pokud bude vycházet odborný posuzovatel z pozice GPS, nikdy nebude možné jeho závěr označit za relevantní.

Celý „odborný“ posudek, který se tváří velice odborně, je naprosto diletantský, když se snaží aplikovat nepřesné údaje ohledně polohy měřicího zařízení a dopočítat tímto způsobem nastavení úhlu radarové hlavy k „obrazu svému“. Totéž bude platit v případě, kdy žalobce určí místo měření jiným způsobem, např. si opět velice vhodně usmyslí, že se jedná o okraj pozemní komunikace. Žalovaný opět zdůrazňuje, že se **jednalo o měření rychlosti za jízdy**. Policisté jeli ve vozidle, které se pohybovalo, a toto vozidlo jelo rychlostí 96 km/h, přičemž měřicí zařízení, jímž bylo vozidlo PČR vybaveno, změřilo rychlost jízdy vozidla, které projíždělo vedle služebního vozidla PČR. Nadto žalovaný uvádí, že je z logiky věci vyloučeno, aby nebyl dodržen úhel radarové hlavy při měření za jízdy. Při měření za jízdy je svým způsobem nejpřesnější ustavení úhlu radarové hlavy. Už **z principu souběžné jízdy** vyplývá, že obě vozidla jsou v okamžiku měření **ve stejných osách**. Odborný posudek je naprosto neodborný, kdy se tento pouze snaží snížit důvěryhodnost, resp. správnost měření policistů na podkladě účelových závěrů, které odporují základní logice.

Žalovaný pak sdělil, že Návod k obsluze není součástí spisové dokumentace a žalovaný se tedy ani nemůže vyjádřit k tvrzením žalobce, které opírá o Návod k obsluze měřicího zařízení. Nadto žalovaný v souladu s velice aktuální judikaturou NSS (rozsudek č.j. 10 As 25/2014) uvádí, že není smyslem výsledku policisty, aby jej správní orgán zkoušel ze znalosti manuálu k obsluze měřicího přístroje, ledaže by žalobce snesl věrohodné argumenty, které by znalosti u zasahujících policistů zpochybnily. Na základě „odborného“ posudku nevyšly pochyby o správnosti měření (tzn. znalosti) policistů — žalovaný opakuje, že nelze určovat úhel nastavení radarové hlavy stanoveného měřidla v řádech setin stupňů, když žalobce vychází z metody, jejíž přesnost je značně naříkatelná, a nadto když v případě souběžné jízdy není z logiky věci pochyb o správnosti ustavení úhlu radarové hlavy. Odborný“ posudek vzhledem kvýše uvedenému není sto zpochybnit správnost provedeného měření potažmo důkazu — záznamu o prestupku. Tento závěr vyplývá jak z odůvodnění napadeného rozhodnutí (které je dle názoru žalované dostatečné), tak i ze závěrů uvedených žalovaným v nyní předkládaném vyjádření. Účelovost odborného posudku byla konstatována již v napadeném rozhodnutí. Posudek doložený žalobcem lze s úspěchem označit za spekulaci na bázi teorie, jež byla vyvrácena napadeným rozhodnutím. Žalobce argumentuje Návodem k obsluze, poté své závěry ničím nepodložil a Návod k obsluze není ani součástí spisového materiálu.

Žalovaný tedy navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že je pravdou, že pokud měřicí i měřené vozidlo jede zcela souběžně, pak skutečně k chybě dojít nemůže. Postačí však, aby jedno z vozidel nedrželo přesně souběžnou stopu s druhým (tj. postačí točení mírné zatáčky, případně „lavírování“ v jízdním pruhu), k tomu, aby byl úhel odlišný. Pokud tedy žalovaný ve své úvaze, zda při měření byl zachován úhel předepsaný Návodem k obsluze, vycházel pouze

z predikce, že není možné, aby byl úhel měření nesprávný při měření za jízdy, pak žalovaný přiznal, že jeho úvaha o správnosti měření je zcela nesprávná, opírající se o chybnou a nepravdivou úvahu.

Na tuto repliku pak reagoval žalovaný, který se k věci opět vyjádřil 7.12.2015, když uvedl, že zpracovatel „odborného“ posudku si zřejmě vůbec nevšiml, že bylo měřeno za jízdy, kdy závěry posudku zřejmě dopadají na ustanovení měřicího vozidla na okraji vozovky v případě stacionárního měření. Z pořízené fotografie (pozice měřeného vozidla na snímku) vyplývá, že měřicí zařízení bylo nastaveno správně a měření proběhlo v souladu s Návodem k obsluze.

Krajský soud v Brně provedl dokazování odborným posudkem č. 104/2013/PŠ-TR vypracovaného dne 8.12.2014 předložený žalobcem. Tento odborný posudek vypracoval vedoucí zpracovatel Mgr. P. Š. a zpracovatel Bc. T. R. Z tohoto posudku vyplývá, že k odbornému posudku byly předány materiály, a to oznámení o přestupku PČR č.j. KRPB-210306/PŘ-2013-060007 ze dne 27.8.2013, úřední záznam PČR stejného čísla jednacího ze dne 27.8.2013, záznam o přestupku (výstup z měřicího zařízení) ze dne 27.8.2013, ověřovací list AMS K22 ze dne 7.8.2012 a osvědčení o proškolení policistů 2379/12 ze dne 11.4.2012. Jedná se tedy o materiál založený ve správním spise, a to spis pořízený Policií České republiky.

V posudku uvedeno, že k odbornému posouzení bylo využito fotografií a mapových podkladů DigitalGlobe společností Geodis Brno, datamap 2013 pro společnost Google a společnost Seznam.cz.

K předložené fotografii pořízené z měřicího zařízení je uvedeno, že fotografie byla pořízena při správném osvětlení a proto je ostrá a nepostrádá detaily okolí.

Na položené otázky odpovídá, že bylo policií měřeno vozidlo obviněného z přestupku, dále že na základě dostupných informací o měření jasně vyplývá, že měřicí zařízení nepracovalo v době měření správně. Na další otázky, zda lze s jistotou konstatovat, že obsluha měřicího zařízení postupovala při obsluze měřicího zařízení v souladu s Návodem k obsluze, zpracovatelé posudku uvedli, že na základě dostupných informací vyplývá, že nelze jednoznačně určit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s Návodem k obsluze.

Krajský soud v Brně pak ve věci nařídil jednání na den 2.12.2015, k němuž se dostavil za žalobce jeho obecný zmocněnec P. K. a za žalovaného osoba pověřená za ní jednat.

Zástupcové účastníků zopakovali svá stanoviska uvedená v předchozích podáních, přičemž se oba shodli na tom, že rychlost byla měřena z jedoucího vozidla. Zástupce žalobce uvedl, že je pravdou, že radarová hlavice se nenastavuje, fixní úhel je nastaven a s tím policisté nijak nemanipulují. V takovém případě je skutečně pravdou, že změří rychlost svého vozidla a k tomu připočítají rychlost předjížděného vozidla. Skutečnost, že policisté přímo nemanipulují s úhlem radarové hlavy, není relevantní, neboť úhel, který musí být dle návodu zachován, je úhel, který svírá radarový paprsek s osou měřeného vozidla, když tento úhel je snadno nedodržen, a to tím, že vozidla nejedou přesně rovnoběžně.

Zástupce žalovaného u tohoto jednání uvedl, že postup a způsob měření policistů při měření z jedoucího policejního vozidla je naprosto rozdílný od jejich postupu, kdy je nutné

policejní vozidlo odstavit u krajnice pozemní komunikace. K výpovědi svědkyně, policistky, která byla vyslýchána u správního řízení, uvedl, že tato hovořila osituaci, kdy je měřeno ze stojícího policejního vozidla. Toto byl pouze podpůrný argument, který nemůže snížit věrohodnost výpovědi slyšených svědků – policistů.

Krajský soud v Brně poté nařídil jednání na 6.1.2016, u něhož byl proveden výslech svědka Mgr. P. Š., vedoucího zpracovatele uvedeného „odborného posudku“, který předložil žalobce.

U tohoto jedání uvedený svědek uvedl, že byl skutečně zpracovatelem tohoto posudku, a to společně s T. R., který je absolventem ČVUT a tento prováděl matematické výpočty. V r. 2013 byl žalobce OSVČ, mimo jiné i pro oblast vypracovávání odborných posudků, na což má tedy živnostenské oprávnění. Pokud jde o jeho vzdělání, je absolventem Strojní fakulty ČVUT Praha, specializace aplikovaná mechanika. Je přesvědčen o tom, že je dostatečně odborně vzdělaný pro vypracování takového posudku, neboť má dostatečné znalosti v matematice, geometrii a fyzice, aby mohl takové odborné posouzení zpracovat. Při vypracování odborného posouzení společně s druhým zpracovatelem vycházeli z podkladů, které jsou uvedeny v „odborném posudku“ a které měli od žalobce k dispozici. Zásadním podkladem byl výstup z měřicího zařízení, na němž jsou uvedeny hodnoty, se kterými pracují a které vyplývají z fotografie, tzn. např. dopravní značení, významné stromy, budovy atd., ze kterých se dají zpětně na základě mapového podkladu určité věci vypočítat. Svědek předpokládá, že pokud se jedná o certifikované měřicí zařízení, tak údaje, které jsou uvedeny na výstupu z měřicího zařízení, pokud se týká GPS, jsou správné. Tedy místo, kde stál měřicí přístroj, je uvedeno správně. Pokud jsou však údaje extrémní, jako tomu bylo v tomto případě, pak jsou pochybnosti o tom, zda měřicí přístroj fungoval správně. V tomto konkrétním případě při vypracování „odborného posouzení“ výpočty prováděl ing. R.

Na dotaz soudu, pak svědek uvedl, že z údajů, které měli k dispozici nešlo jednoznačně určit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s Návodem k obsluze či nikoliv. Vycházeli z údajů vědy, kde platí, že pokud se neprokáží určité skutečnosti, tak je nelze vzít za relevantní a musí se dokazovat dál.

K naměřené rychlosti vozidla žalobce svědek uvedl, že z podkladů, které měli se jim nepodařilo prokázat, že bylo postupováno v souladu s návodem a za této situace skutečnou rychlost vozidla ani nedopočítávali. Bylo to také z toho důvodu, že metrologický ústav má v certifikaci nastaveny určité parametry a z technického hlediska se pak má za to, že pokud nejsou dodrženy, tak výsledek měření není v souladu s podmínkami stanovenými zkušebním ústavem.

Zdůraznil, že vycházeli z údajů, které se objevily na fotografii vycházející z měřicího zařízení, která je součástí správního spisu. Pokud jde o polohu GPS, uvedl, že pokud je tato konstanta zpochybnitelná, nemohl dojít k závěru, že došlo k měření správnému. Z toho, co je uvedeno jako místo měření dle spisu Policie ČR pro zpracovatele posudku vyplynulo, že měřicí zařízení nemuselo pracovat správně.

K této výpovědi svědka zástupce žalovaného uvedl, že z jeho vyjádření nebyla vyvrácena ani potvrzena správnost postupu zasahujících policistů, přičemž způsob měření, kdy byla měřena rychlost za jízdy při souběžné jízdě obou vozidel na rovném úseku dálnice D1, lze označit pravděpodobnost chybného ustavení měřicího zařízení za minimální.

Krajský soud v Brně pak dále ve věci provedl další dokazování. Požádal ing. V. L., metrologa v oboru silničních rychloměrů AMS K22, aby se vyjádřil k tomu, zda měření rychlosti vozidla žalobce policií bylo prováděno v souladu s Návodem k obsluze či nikoliv, přičemž jmenovanému zaslal policejní spis, tedy ty materiály, které měli k dispozici zpracovatelé „odborného posudku“, který předložil jako důkaz soudu žalobce. Ing. V. L. pro Krajský soud v Brně vypracoval odborné posouzení 21.3.2016.

V něm uvedl následující:

Na podkladě prostudovaného policejního spisu, zejména výstupu – fotografie z měřicího zařízení uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno 27.8.2013 v 07.38.14 radarovým rychloměrem Ramer 10 v.č. 12 0030. Vozidlo na snímku je v pozici odpovídající použití rychloměru dle Návodu k obsluze. Na dodaném záznamu nejsou žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že rychloměr nebyl použit v souladu s Návodem k obsluze. Prostor radarového svazku (mezi zelenými čarami), konec měřeného vozidla (označeno červenou hvězdičkou). Konec vozidla je tedy na odjezdu správně v prostoru radarového svazku.

Dále poznamenal v odborném posouzení, že GPS údaje na snímku jsou pouze doplňkové údaje a na přesnost měření rychlosti nemají žádný vliv.

Závěrem tohoto posouzení uvedeno, že měření proběhlo v souladu s Návodem k obsluze a lze ho použít ve správním řízení, tzn. změřená rychlost 171 km/h vozidla na odjezdu je platná.

Krajský soud v Brně pak nařídil jednání na den 20.4.2016. U soudního jednání k vypracovanému stanovisku ing. L. zmocněnec žalobce uvedl, že má k němu zásadní námitky.

Zejména tu, že odborné vyjádření pro soud vypracoval výrobce rychloměrů, který má samozřejmě obchodní zájem na jejich prodeji. Je tedy jasné, že zařízení bude prezentovat jako bezchybná, a to právě kvůli jejich prodejnosti. Z tohoto důvodu vyjádření Ing. L. nemůže být objektivní. Pokud by byl ing. L. ustanoven soudním znalcem v tomto řízení a žalobce by namítal jeho podjatost, je přesvědčený o tom, že by s takovou námitkou pro tyto skutečnosti uspěl.

Dále pak namítal ing. L. nevylučuje, že měření bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze. Pouze konstatuje, že takovou skutečnost neseznává z fotografie. Z jeho vyjádření však nevyplývají žádné poznatky, dle kterých by s určitostí konstatoval, že měření bylo bezpochybně správné, pouze konstatuje, že z fotografie nevyplývá, že by bylo špatné.

Dále žalobce namítal, že ing. L. užil metodu posouzení, dle které nemůže seznat vadu měření spočívající v nesprávném úhlu měření. Pokud by se totiž úhel měření lišil oproti předepsanému úhlu 22 stupňů o 2 nebo 3 stupně, vozidlo by se jevílo na snímku ve stejné poloze a je tedy zřejmé, že tato metoda nevede k bezchybným závěrům o správnosti měření.

Žalobci ani není zřejmé, jaká je kvalifikace ing. L., neboť z jeho vyjádření se podává, že je metrologem, avšak metrolog je obsluha, která je odborně způsobilá k tomu, aby ověřila, zda 1cm na pravítku certifikovaném odpovídá 1 cm vzdálenosti. Nemá však žádnou kvalifikaci pro posuzování výstupu z měření.

Zástupce žalovaného k tomu uvedl, že žalovaný nezpochybňuje objektivní posouzení ze strany ing. L. a nebo to, že by vždy rozhodoval ve prospěch správného měření proto, že metrologické středisko má zájem, jako výrobce měřidel, na jejich úspěšném prodeji. Poukázal na to, že u Krajského soudu v Brně byl v nedávné době v jiném případě činěn rovněž dotaz ohledně správnosti měření na ing. L. a jeho odpověď, po prostudování příslušného materiálu, byla taková, že v uvedeném případě nebylo při měření postupováno v souladu s návodem. Toto bylo zjištěno ve věci vedené u Krajského soudu pod sp. zn. 41A 78/2014. Pokud jde o ing. L., je metrologem v oboru silničních rychloměrů, čímž je zřejmá jeho kvalifikace pro vypracování předmětného posouzení. Žalobce zpochybňuje závěry ing. L. z pozice laika, oproti názoru odborníka v oboru.

Zást. žalobce navrhl, aby soud vyslechl ing. L. jako svědka, a to zejména z toho důvodu, aby objasnil metodu, kterou použil a na základě níž dospěl k závěru, že měření proběhlo v souladu s Návodem k obsluze. Výslech tohoto svědka je pro daný spor velmi důležitý.

Zást. žalobce pak uvedl, že pokud jde o metrologické středisko, toto se může vyjadřovat pouze k měřičům jako takovým, neboť je jejich výrobce, tedy k jejich funkci, nikoli však ke způsobu provedení měření, tedy, zda je měření provedeno v souladu s Návodem k obsluze či nikoliv.

Krajský soud v Brně pak nařídil další jednání na 15.6.2016, u něhož byl vyslechnut předvolaný svědek ing. V. L., zpracovatel odborného vyjádření ve věci.

Ten uvedl, že je skutečně zpracovatelem odborného vyjádření s datem 21.3.2016. Je zaměstnán jako vedoucí autorizovaného metrologického střediska AMS K 22. Uvedl, že silniční rychloměry vyrábí Ramet Kunovice a autorizované metrologické středisko je ověřuje. Oba sídlí v jedné budově. Jsou však nezávislými subjekty, jedinému, komu svědek pracovně podléhá, je generální ředitel Ramet. Pokud jde o své vzdělání, uvedl, že vystudoval aplikovanou informatiku. Na závěrech svého odborného posouzení trval. Při vypracování odborného posouzení vycházel z podkladů, které mu byly zaslány soudem, a to zejména záznam o přestupku. Na tomto záznamu je zachyceno vozidlo, kde uvedená šipka představuje směr jízdy, z fotografie vyplývá, že se v uvedeném místě nacházelo pouze jedno vozidlo. Pokud na fotografii je značení čarami v barvě žluté, zelené a červené, k tomu uvedl:

Vodorové čáry označují prostor, kde radar vysílá. Pokud jde o číselné označení prostoru, toto znamená ZOOM a ZOOM je 28 mm. V prostoru dvou zelených čar musí být konec vozidla. Radar totiž bezpečně pozná jenom začátek a konec vozidla. Na základě této informace radar fotí. Zeleně svědek zvýraznil, kam radar vysílá, tedy do jaké šířky a pokud jde o ohraničení červenou čarou, červená čára pouze spojuje dvě svislé zelené čáry, tím chtěl zvýraznit prostor, kde radar vysílá.

Ke své odborné způsobilosti k vypracování posouzení uvedl, že má odbornou způsobilost vyjadřovat se k tomu, zda měření rychlosti bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze uvedeného silničního rychloměru. V tomto směru odkázal na Osvědčení vydané Českým metrologickým institutem 27.10.2014 a Certifikát o odborné způsobilosti k výkonu funkce AMS vydaný dne 30.3.2016, kdy obě listiny založil do spisu.

Pokud jde o osvědčení vydané Českým metrologickým institutem, je v něm uvedeno, že toto osvědčení dokládá odbornou způsobilost k ověřování silničních rychloměrů a pokud

jde o předložený certifikát vydaný 30.3.2016, je to certifikát o odborné způsobilosti k výkonu funkce vedoucího AMS pro ověřování silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu.

Svědék pak uvedl, že při vypracování odborného posouzení, tedy, zda měření bylo prováděno v souladu s návodem k obsluze či nikoliv, žádné výpočty neprováděl, vycházel z šablony, která je dodávána výrobcem silničních rychloměrů právě k rychloměrům, tu přiložil na uvedený snímek a z toho mu vyšly skutečnosti, o kterých hovořil. Tyto šablony mají k dispozici k rychloměrům i policisté, zkoušku měření si mohou tedy provést i oni a v tomto směru jsou také policisté školeni. Dále sdělil, že používání rychloměru není nijak složité, rychloměry mají vícero funkcí, které však nemusí všechny policisté používat. Pokud jde o používání základních funkcí, toto není složité, zvládne to průměrný středoškolák po jednodenním školení. Policisté bývají proškoleni, jak zacházet s rychloměry, většinou to bývají vedoucí pracovníci, kteří pak proškolují své podřízené. Není však výjimkou, že se nechávají proškolovat přímo samotní řadoví policisté nebo členové městské policie.

Uvedl, že skutečně trvá na závěru, že měření proběhlo v souladu s Návodem k obsluze a naměřená rychlost vozidla 171 km/h byla skutečná rychlost, kterou vozidlo jelo. Odborné vyjádření provedl jako metrolog, protože měřiče zná, zná návody k obsluze, má k dispozici šablonu, na základě které může zjistit, zda měření bylo provedeno v souladu s návodem či nikoliv. Rychloměrům tedy rozumí, zná také technické parametry a výstupy z měření jak dobré tak špatné. Dále uvedl, že takovýto posouzení, jako v tomto konkrétním případě do 21.3.2016 udělal už 14 a byly zadány přímo svědkovi osobně k vypracování. Dále pak uvedl, že rychloměr k měření rychlosti vozidla nerozezná každý případ měření v rozporu s návodem. U rychloměru vlastně to, že provede měření znamená, že vstupní signály byly dostatečně kvalitní pro dostatečně kvalitní měření. Rychloměr zaznamená dost velký cíl, frekvenci atd.

K namítané reflexi uvedl, že v prostoru radarového svazku je vozidlo zachyceno správně, svodidla za vozidlem nemohla způsobit reflexi, protože po dobu měření bylo největším cílem v prostoru svazku vozidlo na snímku. V tomto konkrétním případě tedy nemohlo dle svědka k reflexi dojít, šlo jednoznačně o situaci, kdy měření bylo provedeno správně. Pokud jde o namítané měření, kdy vozidla nejedou souběžně uvedl, že v daném případě měřené vozidlo jelo mírně šikmo, na výsledku měření to nemělo však žádný vliv. Mohou však nastat případy, kdy vozidlo jede „hodně šikmo“, např. při předjíždění. Radar ho zachytí, zachytí ho však tak, že vozidlo je v jiné poloze než by mělo být a pak by skutečně měření nebylo provedeno správně. Radarový svazek s osou měřeného vozidla musí svírat podle návodu úhel 22 stupňů. Pokud by jedno z vozidel nejelo zcela rovnoběžně a svíraný úhel byl o něco méně než 22 stupňů, naměřená rychlost by byla málo odlišná od skutečné rychlosti, uvedl však, že radar vždycky zaokrouhluje směrem dolů, takže pokud by např. naměřená rychlost byla 171,9 km/h, zaokrouhlí se na 171 km/h. Sdělil, že to v žádném případě nemůže poškodit řidiče, protože se započítává tolerance $\pm$ stupně nebo 3 procenta. Dále pak na dotaz uvedl, že není schopen zodpovědět otázku, zda by na fotografii poznal odklon 2 stupně. Sdělil, že by dokázal rozpoznat reflexi, k dotazu zást. žalobce sdělil, že rychloměr byl testován při měření za jízdy a pokud vozidla jedou ve dvou pruzích, tak i v manévrech řidiče je zajištěno, že rychloměr měří v daných tolerancích. V návodu k obsluze je uvedeno pouze to, že nemůže měřit v zatáčce, což bylo dle názoru žalobce v daném případě splněno. Na dotaz, zda zkoumal, zda v místě měření byla zatáčka, uvedl, že toto je vidět na snímku.

Na dotaz, jak by poznal, že nebylo měřeno v zatáčce, odpověděl, že pokud by bylo měření v zatáčce, v tom případě by byl úhel jiný, vozidlo by pak na fotografii nebylo zachyceno ve správném prostoru.

U soudního jednání, u něhož byl vyslýchán svědek Ing. L. zást. žalovaného uvedl, že odborné posouzení vypracované tímto svědkem pokládá za nezávislé, a to také z toho důvodu, že svědek soudu sám sdělil, že vypracoval již vícero odborných posouzení a všechna nevyzněla tak, že měření bylo prováděno v souladu s Návodem k obsluze. Svědek sám předložil soudu při jednání jedno odborné vyjádření autorizovaného metrologického střediska, z něhož přímo vyplynulo, že měření v tom konkrétním případě nebylo provedeno správně. Navíc zdůraznil, že svědek sám uvedl, v této věci se jednalo o exemplární případ správného měření. Svědek pak také uvedl, že posuzoval i situaci, kdy měřené vozidlo předjíždělo policejní vozidlo a zařazovalo se do pruhu. Posuzoval takovouto fotografii a z ní vyplynulo, že vozidlo bylo vyfoceno v nesprávné pozici, toto tedy vyhodnotil jako nesprávné měření.

Zástupce žalobce pak ve svém podání označeném jako závěrečný návrh mimo jiné uvedl, že dle jeho názoru bylo zjištěno a provedeným dokazováním před krajským soudem prokázáno, že ve věci je nutné provést další dokazování. Dokazování před krajským soudem nepřineslo jednoznačnou odpověď na otázku, zda bylo měřeno v souladu s Návodem k obsluze či nikoliv. Při dokazování bylo zjištěno, že ing. L. ze společnosti Ramet má k posouzení měření stejnou erudici jako Mgr. Š. a Ing. R., když oprávnění metrologa nijak nesouvisí s vyhodnocováním správnosti měření, ani metrologické zkoušky v tomto nespočívaly, když „členové zkušební komise nemají ani vzdělání k tomu, aby mohli hodnotit, zda měření rychlosti nějakého vozidla bylo provedeno správně či nikoliv“. Titul „metrolog“ tedy nijak neprokazuje, že jeho držitel je odborně způsobilý k posuzování správnosti provedeného měření. Ing. L. učinil závěr, že měření bylo provedeno bezchybně, plně v souladu s Návodem k obsluze, což usoudil dle polohy měřeného vozidla na snímku. Zároveň však konstatoval, že při posuzování věci neposuzoval, zda byl zachován úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla ve výši 22 stupňů, přičemž konstatoval, že „radarový svazek s osou měřeného vozidla musí svírat podle návodu úhel 22 stupňů“. Pokud Ing. L. neposuzoval, zda byl zachován úhel odklonu radarového svazku 22 stupňů a žalobce v „odborném posudku“, který žalovaný vypořádal ledabylým způsobem a nepravdivým tvrzením, pak je zřejmé, že dokazování prováděné před soudem nevyjasnilo, jaký byl úhel měření, a dokazování před soudem pouze ukázalo, že jde o zcela konkrétní, avšak složitou technickou otázku, jejíž posouzení náleží správnímu orgánu. Ten ji buď dokáže posoudit sám a přezkoumateoným způsobem svůj úsudek popíše v odůvodnění rozhodnutí tak, aby proti jeho závěrům i premisám mohl žalobce brojit žalobou, nebo otázku sám posoudit nedokáže a v takovém případě přibere do řízení znalce.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

Pokud jde o přestupkové jednání, z něhož je viněn žalobce, z rozhodnutí Městského úřadu Vyškov, když toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného, které je předmětem tohoto soudního přezkumu vyplývá, že 27.8.2013 v 07:38 hod. když řídil žalobce osobní motorové vozidlo tov. zn. Audi, rz ... po dálnici D1 a v km 22,0 ve směru jízdy na Vyškov, bylo jeho vozidlo změřeno měřícím zařízením Ramer 10C, umístěném ve služebním vozidle VW Passat v civilním provedení, přičemž mu policisty byla v 07:38 hod. naměřena průměrná rychlost jízdy 171 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3

procenta, mu tedy byla jako nejvyšší rychlost naměřena rychlost 165 km/h, čímž o více jak 30 km/h překročil rychlost povolenou na dálnici. Svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více a spáchal tak přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích a za tento přestupek mu byla uložena dle ust. § 125c odst. 4 písm. f/ a odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích a v souladu s ust. § 12 zákona o přestupcích pokuta ve výši 3.500,- Kč.

Úkolem krajského soudu bylo tedy postavit najisto, zda se přestupkového jednání, které je kladeno žalobci za vinu, tento dopustil či nikoliv, když žalobce tvrdí, že uvedeného přestupkového jednání se nedopustil, protože policisté při měření rychlosti vozidla žalobce silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C nepostupovali v souladu s Návodem k obsluze tohoto silničního radarového měřiče, v žádném případě naměřená rychlost 171 km/h nemohla odpovídat skutečné rychlosti měřeného vozidla a toto dle žalobce je podpořeno „odborným posudkem“, který k žalobě předložil.

Naopak žalovaný tvrdí, že nebylo ničím prokázáno, že by policisté nepostupovali v souladu s Návodem k obsluze předmětného silničního radarového rychloměru a že naměřená rychlost odpovídala skutečné rychlosti jízdy žalobce tak, jak byla rychloměrem naměřena, tj. 171 km/h, neboť k opačnému stanovisku dle žalovaného žádné indicie nejsou. Žalovaný zpochybňoval „odborné posouzení“, které si nechal vypracovat žalobce, naopak stanovisko žalovaného, jak uvedl, bylo podpořeno odborným posouzením, které bylo vypracováno Ing. V. L., jehož odbornost pro vypracování takového odborného posouzení nebyla ničím zpochybněna, zvláště, když je zaměstnán jako vedoucí autorizovaného metrologického střediska AMS K22 a své závěry odborného posouzení a svou odbornost pro vypracování posudku objasnil i u soudního jednání.

Krajský soud v Brně se v tomto směru ztotožňuje se závěrem žalovaného, a to z následujících důvodů.

Při posuzování věci, tedy zda při měření rychlosti vozidla žalobce silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C bylo ze strany policistů postupováno v souladu s Návodem k obsluze či nikoliv, správní orgány při posouzení věci vyšly z důkazů, které měly k dispozici, a to oznámení přestupku, úřední záznam o přestupku v silničním provozu, Záznam o přestupku včetně výstupní fotografie z měřícího zařízení, ověřovací list uvedeného silničního radarového rychloměru, osvědčení z 11.4.2012, z něhož vyplynulo, že policistka Z. S. absolvovala odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů mj. typu RAMER 10 a tyto důkazy pak byly doplněny v průběhu správního řízení výsledkem svědků, kteří měření rychlosti vozidla prováděli, a to policistů Z. S. a J. B.

Oba tito policisté shodně a nezávisle na sobě uvedli na dotaz, zda měření rychlosti proběhlo v souladu s Návodem k obsluze oba uvedli, že ano a že byli řádně proškoleni k obsluze měřícího zařízení RAMER 10C.

Žalovaný, jako odvolací orgán měl pak k dispozici odborný posudek, který si nechal vypracovat žalobce, kdy k tomuto posudku se vyjádřil žalovaný v rozhodnutí na str. 5 tak, že s jeho závěry nesouhlasí, přičemž zpracovatel na základě dovození, že vozidlo se v době měření nacházelo mimo vozovku dálnice D1 a na základě tohoto zcestného závěru poté zpracovatel vystavil výsledek posudku, že nebylo měřeno správně. Odvolací orgán sdělil, že mu není zřejmé, proč by měly být zpracovatelem zjištěné údaje o poloze relevantním údajem

o poloze a hodnoty GPS uvedené v záznamu o přestupku považuje pouze za orientační, kdy zpracovatel následně v posudku připustil, že přesnost měření GPS je od jednotek metrů. Jako zcela nadbytečná se jeví i část posudku věnujícímu se správnému výběru stanoviště k umístění měřicího zařízení, když ze spisového materiálu je naprosto zřejmé, že rychlost jízdy obviněného byla naměřena ze služebního vozidla při rychlosti jízdy 96 km/h nikoliv z místa ležícího mimo dálniční těleso.

Krajský soud v Brně tedy při posuzování věci vyšel z podkladů, které jsou založeny ve správních spisech, jehož součástí tedy byl i odborný posudek vypracovaný na žádost žalobce, přičemž důkaz tímto odborným posudkem provedl i v průběhu soudního řízení, když navíc provedl ještě další důkaz, když požádal o vypracování odborného posouzení Ing. V. L., metrologa v oboru silničních rychloměrů AMS K22, a to z toho důvodu, že soudu bylo známo, že i předchozí metrolog v oboru silničních rychloměrů AMS K22 pan A. H. se v několika případech vyjadřoval po předložení policejního spisu, zda lze zjistit z předložených podkladů, zejména výstupního snímku z uvedeného rychloměru, zda měření proběhlo v souladu s návodem a zda tedy naměřená rychlost policisty, (v tomto případě 171 km/h u žalobce) odpovídá skutečnosti či nikoliv.

Krajský soud v Brně se v tomto případě ztotožnil s odborným závěrem vypracovaným Ing. V. L., neboť jmenovaný u jednání soudu, kdy byl po vypracování odborného posouzení vyslýchán jako svědek, na všechny dotazy ze strany zást. žalobce i žalovaného odpověděl, řádně a logicky vysvětlil, proč je jeho stanovisko, že bylo měřeno v souladu s Návodem k obsluze a že naměřená rychlost 171 km/h odpovídá skutečné rychlosti vozidla, když uvedl, že skutečně bylo měřeno (nezpochybňovala ani jedna ze stran) při jízdě policejního vozidla, nebylo tedy měřeno z ustanoveného vozidla při krajnici. V odborném posouzení uvedl, že GPS údaje na snímku jsou pouze doplňkové údaje a na přesnost měření rychlosti nemají žádný vliv a dále uvedl, že měření rychlosti vozidla není žádnou složitou záležitostí. Sdělil, že tuto činnost by zvládl středoškolsky vzdělaný policista po jednodenním školení.

Soud uvádí, že pokud jde o oba policisty, kteří měření prováděli (muž a žena), z jejich výpovědi vyplynulo, že s Návodem k obsluze uvedeného měřicího zařízení byli seznámeni, zúčastnili se i školení, přičemž doklad o proškolení policistky Z. S. je i součástí správního spisu, takže ani soud nemá důvodu pochybovat o tom, že měření ze strany policistů proběhlo správně, tedy v souladu s Návodem k obsluze a toto bylo navíc, jak soud uvedl, podpořeno i odborným vyjádřením Ing. L. a jeho výsledkem u jednání jako svědka.

Pokud pak jde o odborné posouzení, které pak předložil soudu žalobce, zde soud uvádí, že ze závěru odborného posouzení také nevyplývá, že by nebylo měřeno v souladu s Návodem k obsluze. V posudku je pouze uvedeno, že „nelze jednoznačně určit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s návodem k obsluze“. Soud na tomto místě uvádí, že ve věci byl vyslechnut jako svědek vedoucí zpracovatel tohoto odborného posudku Mgr. P. Š. a ten také zopakoval, že z údajů, které měl a on a druhý zpracovatel k dispozici, nešlo jednoznačně určit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s Návodem k obsluze či nikoliv.

Soud tedy uvádí, že z odborného posudku předloženého žalobcem i z výsledku jeho zpracovatele nevyplývá, že by bylo jednoznačně postupováno v rozporu s Návodem k obsluze uvedeného měřicího zařízení.

Soud má tedy za to, že tento odborný posudek předložený žalobcem nijak nezpochybnil, že by naměřená rychlost 171 km/h, tak jak byla policisty naměřena, nebyla rychlostí, kterou vozidlo žalobce v době měření rychlosti jelo, neboť sám svědek Mgr. Š. u jednání soudu uvedl, že skutečnou rychlost vozidla nepočítali.

Z tohoto odborného posudku tedy nevyplývá, jakou rychlostí vozidlo žalobce jelo a jak soud již uvedl, ani z něho nevyplývá, že by nutně bylo postupováno v rozporu s Návodem k obsluze.

Provedeným dokazováním, tedy důkazy, které byly provedeny v rámci správního řízení a doplněné o důkazy provedené v průběhu soudního řízení, soud zcela jednoznačně dospěl k závěru, že naměřená rychlost vozidla žalobce na dálnici D1 byla 171 km/h, po příslušném odpočtu nejméně 165 km/h, přičemž dovolená rychlost v uvedeném úseku je 130 km/h, takže přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se tento dopustil.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto posoudil žalobu tak, že tato není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, bylo postupováno podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu nebyly v souladu s tímto zákonným ustanovením přiznány náklady řízení, které mu vznikly a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti náklady řízení nevznikly.

Dle § 60 odst. 4 s.ř.s. stát má proti neúspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků.

Soud ve věci nechal vypracovat odborné posouzení Ing. V. L., který vyúčtoval za vypracování odborného posouzení částu 2178 Kč. Navíc byl Ing. L. u Krajského soudu v Brně vyslýchán jako svědek, když k jednání soudu se dostavil z místa svého bydliště v Uherském Brodě, když vzdálenost Uh. Brod Brno je 100 km, jel osobním automobilem a požadoval proplatit toto jízdné, tedy celkem 200 km (cesta do Brna a zpět), což dle platné vyhl. č. 385/2015 Sb. činí 1122 Kč a dále pak jízdné po Brně 25 Kč, přičemž předložil soudu platnou jízdenku. Dále pak požadoval náhradu mzdy za 1 pracovní den, kdy z potvrzení zaměstnavatele vyplynulo, že jeho pracovní doba je od 6.00 do 14.30 hod., včetně neplacené přestávky v práci na jídlo a oddech v trvání 30 minut, hrubý hodinový výdělek 189 Kč. Ušlá mzda za 8 hodin představuje tedy částku 1512 Kč a celková částka, která má být vyplacena na svědečném je jízdné 1147 Kč + náhrada mzdy 1512 Kč, tj. 2659 Kč.

Je nutné vyplatit svědečné + odměnu za vypracování odborného posouzení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. srpna 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková